

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΛΑΨΑΤΗ

ΕΜΠΟΝΥ ΒΑΡΓΚΑΣ
ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΙ
ΨΙΘΥΡΟΙ

Γιατί το Ερπετό δεν είναι νεκρό,
αλλά κοιμάται ύπνο ελαφρύ.
Και όταν θα έρθει ο καιρός,
όταν σταθεί ο Σιχτού κάτω από την Ντελεμπάτ
και ο Σιν τους χωρίσει
τότε θα έχει έρθει πάλι το Χάος.
Και η δράκαινα θα αναστηθεί ξανά
και τα κομμάτια που κόπηκαν
από τον Απίλ Μπαμπιλί
θα ενωθούν ξανά
και οι Ένδεκα θα βρίσκονται μαζί της
και η κουκουβάγια θα απλώσει τα φτερά της
και ο απόγονος του Κίνγκου θα χαθεί
και η Τσιλ-Α-Του θα δώσει τη ζωή απ' το σκοτάδι
μόνο σε εκείνους που θα την προσκυνήσουν.
Και αυτοί που ανοίγουν τις Πύλες θα καλωσορίσουν
την αρρώστια που θα ανατείλει
στη νέα γη της Καρντούνια.

1087η πινακίδα σφηνοειδούς γραφής
που βρέθηκε στα ερείπια της Τελλόχ
στη Βαβυλώνα το 1881 από τον Ερνέστο Σαρζέκ
και φυλάσσεται σήμερα στις αποθήκες
του Βρετανικού Μουσείου.

*I'm the breeze outside your window pane
I'm the shade beside your bed
I'm the steps you hear on your stairs
the mellow voice inside your head
I'm the breeze outside your window pane
I'm the shade beside your bed
I'm the steps you hear on your stairs
I'm everything, I'm nothing.*

Shamrain, Drifter

Είμαι ο αέρας έξω από το παράθυρό σου,
είμαι η σκιά δίπλα από το κρεβάτι σου
είμαι τα βήματα που ακούς στα σκαλιά σου,
η γλυκιά φωνή μέσα στο μυαλό σου.
Είμαι ο αέρας έξω από το παράθυρό σου,
είμαι η σκιά δίπλα από το κρεβάτι σου
είμαι τα βήματα που ακούς στα σκαλιά σου,
Είμαι τα πάντα, είμαι τίποτε.

1

Ενιωσε τη σπονδυλική του στήλη να ανατριχιάζει από το κρύο και αυτό ήταν αρκετά παράξενο, μιας και στο όνειρό του έβλεπε πως βρισκόταν χαμένος σε κάποια άνυδρη, αφιλόξενη έρημο. Οι άνθρωποι κάποιες φορές όμως ονειρεύονται περίεργα όνειρα και αυτό το όνειρο ήταν πολύ παράξενο.

Το κρύο δυνάμωσε, μα συνέχισε να κοιμάται, μη δίνοντας καμμία σημασία στο υποσυνείδητό του που του έλεγε να σηκωθεί και να πάρει την κουβέρτα, που σίγουρα τα πόδια του θα είχαν πετάξει κάτω από το κρεβάτι, για να σκεπαστεί.

Από την άλλη, δεν ήθελε να ξυπνήσει από την ημι-συνειδητή αυτή νάρκη, σίγουρα με πιασμένη την ανάσα και με τη φευγαλέα, μα απατηλή ωστόσο, εντύπωση βαθιά αποτυπωμένη στο μυαλό του, πως τόση ώρα δεν ήταν μόνος μέσα στο δωμάτιο.

Έτσι, συνέχισε ηθελημένα να τρέμει από την επώδυνη αυτή δροσιά, περπατώντας παράλληλα κάτω από

μία καυτή, κίτρινη, τεράστια σφαίρα σε μία άγνωστη έρημο, χαμένος μέσα στα σκονισμένα σταυροδρόμια του κοιμισμένου του εγκεφάλου, κυνηγημένος από μία άγνωστη θανάσιμη μορφή, που όσο κι αν την ήθελε κοντά του ελκυσόμενος από έναν μαγνήτη απερίγραπτης άκρατης λαγνείας, το ένστικτό του ούρλιαζε να μείνει μακριά της.

Θανάσιμος τρόμος και γλυκιά ηδυπάθεια μαζί. Πράγματι, ήταν ένα πολύ παράξενο όνειρο.

Το ελαφρύ θρόισμα που άκουσε, τον έκανε να αφήσει έναν ήχο παρόμοιο με ερωτικό γουργούρισμα, μα παρ' όλα αυτά, δεν έκανε την κίνηση να σηκωθεί. Και ήταν τόσο τυχερός γι' αυτό, γιατί δύο μέτρα μακριά του βρισκόταν ένα πλάσμα που με κάθε βεβαιότητα, είχε δει μόνο στις κινηματογραφικές ταινίες.

Ένα πλάσμα της νύχτας με ψυχή γεμάτη από πηχτό, κατάμαυρο σκοτάδι.

Φορούσε ένα κόκκινο, δερμάτινο παντελόνι που αγκάλιαζε σφιχτά τα γυμνασμένα, μακριά του πόδια. Πάνω από το αδύνατο και ευλύγιστο κορμί του, είχε ρίξει μία μακριά κάπα ίδιου χρώματος και υφάσματος που γυάλιζε από τη λάμπα του δημοτικού φωτισμού που έριχνε αχνά το κίτρινο φως μέσα στο δωμάτιο, διαπερνώντας τις λεπτές, άσπρες κουρτίνες του παράθυρου, οι οποίες πήγαιναν ανάλαφρα πέρα-δώθε από το απαλό αεράκι που φυσούσε.

Το πλάσμα έκανε λίγα βήματα να τον ζυγώσει και μόλις τον είδε να τρέμει, έπιασε την πεσμένη στο ξύλινο πάτωμα κουβέρτα και την κράτησε στα μακριά, λευκόχρωμα χέρια του με τα περιποιημένα, κόκκινα νύχια.

Δεν χρειαζόταν να τη μυρίσει. Αυτός ο άνδρας είχε ποτίσει ολόκληρο τον χώρο με την προσωπική

του μυρωδιά που ήταν αδύνατο να προσποιηθεί, σαν κάποια ερωτευμένη ηρωίδα ενός φτηνού ρομαντικού βιβλίου, πως έφερνε το ύφασμα στη μύτη και ρουφούσε άπληστα το άρωμα του αντικειμένου της λατρείας της. Το μόνο πράγμα που μπορούσε να κάνει με απληστία, ήταν να πίνει την ίδια τη ζωή, παρατείνοντας απλώς τη δική της απέθαντη ύπαρξη.

Συνέχισε να κρατάει την πράσινη κουβέρτα και περίμενε υπομονετικά. Ο κοιμισμένος άνδρας έβλεπε κάποιο όνειρο, μπορούσε να δει τα κλειστά μάτια του να κινούνται με γρήγορους ρυθμούς, σημάδι πως το όνειρό του πρέπει να είχε μεγάλη αγωνία. Κρύωνε κι όμως ήταν λουσμένος στον ιδρώτα. Πυρετό δεν είχε σίγουρα, μα από την άλλη, συμπεριφερόταν λες και η θερμοκρασία του είχε ξεπεράσει τους εκατό βαθμούς της κλίμακας Φαρενάιτ*.

Ξαφνικά, ο άνδρας τινάχτηκε και εκείνη, χωρίς να το θέλει, θυμήθηκε. Θυμήθηκε τις φορές εκείνες που ξάπλωνε και λίγο προτού παραδοθεί στον αδελφό του Μορφέα, ένιωθε να πέφτει από έναν ουρανοξύστη εκατό ορόφων και λίγο προτού σκάσει στο έδαφος, με άσχημες μάλλον συνέπειες, τινάζοταν απότομα, έντρομη από αυτό το συναίσθημα. Και έπειτα, παραδινόταν ξανά στον ύπνο.

Ρεν Στράλιν.

Δεν πρόλαβε να σκεφτεί το όνομα του άνδρα που βρισκόταν αιχμάλωτος μέσα σε ένα όνειρο και τα πόδια της κινήθηκαν σαν από μόνα τους. Ήταν λες και οι δύο αυτές λέξεις έβαλαν τροχούς κάτω από τις δερμάτινες μπότες και τα πόδια κύλησαν αργά και αθόρυβα προς το μέρος του.

* Ενδεικτικά, 10.400 Φαρενάιτ αντιστοιχούν σε 4.000 Κελσίου.

Το ίδιο αργά, σήκωσε το πάλλευκο χέρι και έκανε πέρα μια ιδρωμένη τούφα από το πρόσωπό του. Ο Ρεν δεν κατάλαβε τίποτε και συνέχιζε να κοιμάται, σκεπασμένος μέχρι τον λαιμό με αυτό το απαίσιο κάτασπρο σεντόνι που της θύμιζε σεντόνι νεκροτομείου.

Το κρύο χέρι άγγιξε το γεμάτο βαθιές χαρακώσεις καυτό μέτωπο, προσπαθώντας να του μεταφέρει λίγη από την παγωμένη ψυχραιμία που το διέκρινε, χωρίς κανένα όμως αποτέλεσμα. Οι κλειστές κόγχες συνέχιζαν να κινούνται σαν δαιμονισμένες, σημάδι πως το όνειρο του Ρεν γινόταν όλο και πιο αγωνιώδες.

Άθελά της πάλι, έφερε στο μυαλό της τους στίχους από ένα τραγούδι που είχε ακούσει στο κλαμπ του Ντικέιντ Ντράχεν, το απαγορευμένο για τους θνητούς *Νοσφερότικ*.

*Cold, so cold, we're so cold**

Και πράγματι, το κρύο είχε εγκατασταθεί μέσα στο κορμί της και ποτέ ξανά δεν θα ένιωθε τη θερμότητα του αίματος να τρέχει με ταχύτητα στις φλέβες, ζεσταίνοντας έτσι το σώμα της. Ήταν και θα παρέμενε ένα κρύο, ψυχρό πλάσμα που κρυβόταν πίσω από τις σκιές των άλλων και χωνόταν ανενόχλητα, και με κάποια διαστροφή τις περισσότερες φορές, μέσα στα όνειρα και στους εφιάλτες τους.

Μα ο Ρεν τα είχε αλλάξει όλα. Ο Ρεν ήταν ο γιουός του Ξαβιέ. Και ο Ξαβιέ ήταν ο πατέρας που ποτέ της δεν γνώρισε. Και ήταν σαν κι εκείνη. Ένα σαγηνευτικό πλάσμα της νύχτας. Ένας βρικόλακας. Και ο Ρεν έπρεπε, επιτέλους, να μάθει.

* Κρύοι, τόσο κρύοι, είμαστε τόσο κρύοι. *Cold* από τους Static X.

*As vrea sa te**.

Δεν πρόλαβε να αποτελειώσει τη σκέψη της και η επιθυμία της έγινε πραγματικότητα. Τα πορφυρά, παγωμένα χείλη άγγιξαν τρυφερά τα δικά του. Έμειναν εκεί, ενωμένα για κάτι περισσότερο από ένα ολόκληρο δευτερόλεπτο, ώσπου ξαφνικά το μετάνιωσε.

Αν ξυπνούσε; Τί στο καλό θα έκανε αν ο Ρεν ξυπνούσε και την έβλεπε να στέκεται από πάνω του; Μέσα στο σπίτι του; Κλέφτης των χειλιών του μέσα στην ίδια του την κρεβατοκάμαρα;

Με μία αστραπιαία κίνηση, έκανε στροφή πετώντας ταυτόχρονα πάνω στο σώμα του κοιμισμένου άνδρα την κουβέρτα και βγήκε βιαστικά έξω από το ανοιχτό παράθυρο, αφήνοντας πίσω της τον Ρεν να πολεμάει τους δικούς του δαίμονες.

* Θέλω να σε φιλήσω.